

Evangelí del dissabte de la setmana XXIX de durant l'any: conversió diària

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana XXIX de durant l'any. “Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n’hi trobà”. Déu és qui santifica i és pacient i compassiu. Jesús, però, espera de nosaltres el fruit d’una conversió diària, d’una correspondència concreta al seu amor infinit.

Evangelí (*Lc* 13, 1-9)

Per aquell mateix temps, alguns dels presents explicaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la dels sacrificis que oferien. Jesús els respongué:

—¿Us penseu que aquells galileus van morir així perquè eren més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: i si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquelles divuit persones que van morir a Siloè quan la torre els va caure al damunt, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: i si no us convertiu, tots acabareu de la mateixa manera.

I va afegir aquesta paràbola:

—Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà. Llavors digué al qui li menava la vinya:

—Mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?

Ell li respongué:

—Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems, a veure si dona fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar.

.....

Comentari

La invitació de Jesús a la conversió personal continua essent urgent. Els interlocutors de Jesús pensaven que la causa d'algunes desgràcies i injustícies eren els pecats d'aquestes víctimes. Fins i tot els deixebles van manifestar aquesta mateixa mentalitat quan van trobar el cec de naixement: “Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus

pares?” (*Jn* 9, 2). Es feien a si mateixos jutges inapel·lables de les consciències alienes. Jesús els retreu aquesta actitud, ja que no examinen la seva vida íntima: desconeixen l'estat de l'ànima, de manera que no es converteixen.

La conversió és tornar-se a Déu i, amb la seva llum, reconèixer el pecat propi i emprendre una vida nova, segons les paraules del Salm:

“Compadeix-te de mi, Déu meu, pel teu amor; per la teva gran misericòrdia, esborra'm les faltes. (...) Ara reconec les meves faltes,

tinc sempre present el meu pecat” (*Sl* 51, 3.5). “Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare”, recordava el Papa Francesc en convocar el jubileu extraordinari de la misericòrdia[1].

La paràbola de Jesús ens parla de la paciència de Déu. L'amo de la figuera fa tres anys que espera que l'arbre doni fruit i està disposat a esperar un

quart any, ja que el vinyater li ha promès que farà tot el possible perquè la següent collita no torni a ser infructuosa.

Certament, “el Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l’amor” (Sl 103, 8). Aquesta paciència divina, però, no pot ser pas excusa per endarrerir la conversió, per deixar d'acudir una vegada i una altra a les fonts de la gràcia divina: els sagraments, la saba divina que xopa i vivifica la nostra ànima i ens converteix en persones que donen fruit.

[1] Francesc, *Misericordiae vultus*, n. 1.

Josep Boira // Photo: Jametlene Reskp - Unsplash

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
dissabte-de-la-setmana-xxix-de-durant-
lany-conversio-diaria/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-dissabte-de-la-setmana-xxix-de-durant-lany-conversio-diaria/) (15/03/2026)